

Vstup do Európskej únie - ilúzie a skutočnosť - Ako nás oklamali

- CZ24 News | 21. ledna 2024

EU: EÚ je ostrov slobody, mieru a šťastnej rodiny; bez EÚ by nebolo energetiky, diaľnic, nepremávali by vlaky - asi to počúvame či vidíme v dnešnej reklame.

Ak by náhodou niekto nesledoval internet, televíziu či rozhlas, propaganda si ho nájde už aj na zastávkach verejnej dopravy. V skutočnosti je to ale opačne: EÚ živí vojny, rozbíja národy, rodiny, školstvo, šíri kultúru smrti, podporuje zabíjanie nenarodených detí, na piedestál stavia dúhové zvrátenosti. V EÚ má život zvierata vyššiu vážnosť a ochranu ako život nenarodeného človeka. EÚ trestá za šírenie informácií a názorov. Problematizuje a likviduje osvedčené energetické zdroje. Zatahuje nás do priepasti dlhov a tiež korumpuje, zaviedla tzv. korupciu zhora. Vrcholom perfidnosti je, že po ožobráčení podrobených národov v nich ešte vytvorí pocit svojej potrebnosti, ba nenahraditeľnosti. Ak zaznie v spravodajstve informácia o výstavbe, budovaní, úpravách a pod. – je to zásadne len v prípadoch, ak tu boli nejaké využité „európske“ peniaze – aj to je súčasťou dnešných mediálnych manipulácií. Skrátka, EÚ je súčasťou globalistických plánov na depopuláciu a svetovládu. Keď človek vidí, kam sme sa dostali, cíti sa rozhorčený a pýta sa: Kde sa toto šialenstvo začalo? Dalo sa tomu vyhnúť? Hľadanie odpovedí by bolo námetom na samostatnú konferenciu. Ja sa pokúsim aspoň o náčrt.

Čo sa teda vedelo o EÚ pred jej vstupom? Aké predstavy prevládali? Tu sa musíme vrátiť do začiatku 90. rokov. Motivácia väčšiny ľudí, prečo ísť do EÚ, bola podobná, ako pri 17. novembri 1989. Mať sa lepšie a mať viac slobody – ako na Západe. Ľudia videli nedostatky doma, no pozitíva, lákadlá vonku. Mysleli, že keď budú súčasťou EÚ, Západu, splní sa im sen o blahobyte. Do istej miery, v 90. rokoch sa im to asi nedá ani veľmi vyčítať, ak uvážime, čo bolo na výber: na východe bývalý ZSSR v ekonomických troskách. No kto by nechcel byť súčasťou prosperujúceho Západu? (Priznávam, že aj ja som patrila medzi tých naivných). Okrem toho, EÚ nebola ešte tak „zoskrutkovaná“ a nemala, aspoň z hľadiska radového občana, tak ohyzdnú tvár ako dnes. Vstup bol cieľom všetkých parlamentných strán. Dokonca aj SNS bola proti NATO, ale jednoznačne za EÚ. Preto nebol problém zorganizovať (pravdepodobne sfalšované) referendum, kde sa nazbieralo podozrivo tesne nad 50% hlasov.

Zo spätného pohľadu na vtedajšiu politickú scénu možno povedať, že snaha o vstup sa podobala obrovskej vlne, ktorá zmietla každý kritický, pochybovačný hlas. Úsilie o členstvo v EÚ – ktorá mala byť vrcholnou platformou slobody – tak (paradoxne?) spôsobilo aj zúženie slobody slova. Konštatoval to už známy publicista Dušan Kerný v r. 2002, keď na margo zániku Kultúrneho života napísal: „Priestor pre literárne texty a názory vôbec sa na Slovensku za posledné štyri roky nesmierne zúžil. V posadnutí zo začleňovania do Európskych integračných zoskupení, v ošiali propagandy úspechu z uzatvárania kapitol a vstupu do NATO tu zaniká priestor slobodnej výmeny názorov vôbec.“^[1] Práve v tomto období (1998 – 2002) sa stratil verejnoprávny charakter Slovenskej televízie a Slovenského rozhlasu, stali sa hlásnou trúbou vládnej politiky a jediného „správneho“ názoru. Názory kritické k EÚ a USA museli zmiznúť. Zanikol i jediný pronárodný denník Slovenská republika (2000); tie, čo ostali za slovenské vonkoncom pokladať nemožno. Za obeť ideologickej unifikácii takisto postupne padli aj regionálne periodiká.

Heslá o vstupe

Jeden z redaktorov, ktorý v miléniovom roku hodnotil nálady, motiváciu obyvateľstva

stredovýchodných krajín vstúpiť do EÚ, sa vyjadril, že v EÚ vidia „*pozemský raj*“.[2] Členstvo v EÚ od 90. rokov podporovali, okrem vládnych elít, médiá, spoločenské autority, ba i cirkvi.

V roku 1996 ministerstvo kultúry pod vedením Ivana Hudeca zorganizovalo medzinárodný seminár s názvom „Integračný šok“. Hneď v úvode jeho tvorcovia vyhlásili, že „*vysoko hodnotíme pozitíva akcelerujúceho sa procesu európskej integrácie*“ a ubezpečili, že „*máme úprimný a jednoznačný záujem o vstup SR do formujúcich sa európskych štruktúr*“, no napriek týmto ideologickým floskulám priniesol zborník cenné informácie najmä zahraničných autorov o tom, že integrácia ich krajín priniesla aj mnohé úskalia a problémy.[3] Po roku 1998 by takéto fakty na vládnej úrovni nebolo možné publikovať. Na plné obrátky sa rozbehlo súkolie propagandy. V r. 1999 dala napr. Dzurindova vláda z fondov Phare natlačiť desaťtisíce (ak nie státisíce) propagačných brožúr o EÚ. V čase, keď NATO bombardovalo Srbov si tu občania mohli napríklad prečítať, že EÚ je územie bez vojen. Globalizácia vraj Slovensko nepohltí, ani SR nebude rozpredaná; cudzie investície nás iba zveladia. V EÚ je vraj demokracia, ktorá „*dáva aj najmenším a najslabším rovnaké práva ako najväčším a najsilnejším*“. V Európskom parlamente (EP) vraj rozhodujú občania, EÚ nemá ústavu, bude to Európa národov, Európa štátov, „*ktoré budú spoločne spravovať len to, čo je v záujme všetkých*“.[4]

Podpredseda vlády SR pre európsku integráciu Pavol Hamžík napísal: „*Slovensko chce patriť do stabilnej a prosperujúcej Európy, ktorej perspektívne základy existujú už dnes práve v EÚ*“.[5]

Splnomocnenec vlády Ján Figel' občanov presviedčal, že „*v EÚ je veľmi aktuálna a reálna myšlienka solidarity*“. Alebo že členstvo je výhodné pre obe strany – „*správne poňatá integrácia je tzv. win-win game*“ a tiež EÚ je „*spoločný priestor slobody a spravodlivosti*“.[6]

Na jednom z reklamných plagátov EÚ z r. 2003 zas ako hlavné body EÚ čítame: „*Voľný pohyb, bezpečnosť, istota, sila rozvoja, jednotná mena*“.[7]

Povedané stručne – pred vstupom bola EÚ vykresľovaná idealisticky, ako vrchol dovtedajších civilizačných úsílí, pred vstupom sa prezentovali len jej pozitíva, maľovali sa svetlé zajtrajšky (ako to robili komunisti v 50. rokoch), občas kombinované s útokmi resp. posmeškami voči „nepriateľom pokroku“, teda voči tým, čo sa ozvali s iným názorom.

Nechýbali ani priam detinské vyjadrenia. Tak v r. 2003 evanjelický kňaz Ján Paulov v článku „*Naši budúci priatelia*“ píše: „*Belgicko je priemyselná krajina s hlavným mestom Brusel. Svet udivuje prekrásnymi krajkami a vynikajúcou čokoládou... Francúzsko - známe sú chutné syry, lahodné vína či čokoládová pena a vynikajúce zákusky*“.[8]

Premiér Dzurinda zas v r. 2003 vyzdvihol, že sa „*nám otvorí najsilnejší trh s takmer pol miliardou zákazníkov*“.[9] Priam zaklínadlom sa stal pojem „investície“, „investor“ (rozumej – peniaze). Vraj, keď budeme v EÚ, prihrnú sa investori, zvýši sa zamestnanosť, životná úroveň. Mnoho ľudí tomu verilo. Táto modloslužba pretrváva dodnes. Pojmy ako majiteľ, vlastník či kapitalista, sa akosi vytratili. Pod heslom investícií, investorov a ich potrebnosti sa dnes ľahko zakryje hocaká zlodejina a umlčí každý kritický názor.

Informácie z druhej strany

Dnes, 20 rokov po vstupe (alebo, slovami národného aktivistu Viliama Hornáčka, po anexii SR zo strany EÚ) sa možno pýtať, či sa k ľuďom pred vstupom dostali aj realistické informácie. Boli tu, no ostali na okraji. Bola tu hŕstka národne orientovaných periodík, časť exulantov, ktorí Západ poznali na vlastnej koži, a časť politických väzňov, orientovaných pronárodne, ktorí zas nechceli ťažko nadobudnutú štátnosť a slobodu vymeniť za príslub budúceho blahobytu. Napokon aj niektorí ekonómovia, ktorí videli dopredu a predvídali hrozby liberalizmu a globalizácie. No boli v defenzíve,

ba na okraji spoločnosti, ich názory neprenikli do mienkotvorných médií (pretože nesmeli, nepustili ich). Okrem toho, ich tézy zneli ľuďom túžiacim po blahobyte príliš nepríjemne, pesimisticky, priam neuveriteľne.

Pravdepodobne prvým, kto doma upozorňoval na podstatu ponovembrového režimu, bol český politický väzeň *Miroslav Dolejší*, ktorý si za totality odsedel 18 rokov. Nenaletel na heslá z ulice, videl za kulisy veľkého politického divadla – Novembra 1989. Upozorňoval na globálne manipulácie, svetovládne plány, na prepojenie Charty 77 a Havlovcov s G. Sorošom a pod. Napísal niekoľko kníh, článkov, poskytol mnohé rozhovory, kým ho neočiernili a neodstavili.^[10] Na druhom mieste by som spomenul *Martina Šavelu*, slovenského hrdinu. V slobodnom období rokov 1991 – 1992, ktoré umožnili rozvinutie a završenie národnoemancipačného procesu nášho národa, a vytvorenie druhej SR, založil vydavateľstvo Agres, vydával časopis *Hlas Slovenska*. Ten bol zameraný protikomunisticky, antiliberálne a proslovensky. Prinášal aj informácie o pozadí globálnej moci, ktorá sa po r. 1990 začala rozťahovať aj u nás. Mal jasno i vo veci prvej SR a prezidenta Tisa, ktoré globalistom ležali v krku. Skrátka, veci nazýval pravými menami. Odozva štátnych orgánov prišla už v marci 1992. Za vydanie kníh Protokoly sionských mudrcov a Genéza sionizmu bol obvinený z propagácie fašizmu a stíhaný. Náklad mu zhabali, knihy zakázali predávať a vydavateľstvo priviedli do krachu. Po vzniku SR v júni 1993 chcela generálna prokuratúra prípad zastaviť, no po údajnej osobnej intervencii veľvyslanca štátu Izrael zmenila postoj.^[11] Šavla súdili dovedna 12 rokov, absolvoval 97 pojednávaní. Prišiel o majetok, rodinu, vysilený v r. 2003 zomrel. V jednom z posledných čísel Hlasu Slovenska, už v r. 1992, publikoval varovanie amerického Slováka J. Kuklu, kde tento vystríhal pred „slobodomurárskou demokraciou“ a snahami zničiť kresťanskú civilizáciu. Píše: „Slováci budú čeliť tým istým podvratným živlom... Medzinárodnému menovému fondu a Rozvojovej banke sa nevyhnú. Nátlak na zjednotenie Európy rastie... to vyhovuje iba nadnárodným monopolom, ale hlavne internacionalistickým finančníkom pre obohacovanie sa o obrovský kapitál a rýchle prevody astronomických súm – bez hraníc...“ V dosiahnutí tohto cieľa napomáhajú „žurnalistické slobodomurársko-liberálne prostitútky veľkých západných denníkov spolupracujúcich na projekte tzv. Nového svetového poriadku“ Upozornil tiež, že hniezdo medzinárodného globalizmu treba hľadať mimo Európy, v USA.^[12]

Začiatkom 90. rokov krátko fungovalo aj niekoľko iných, veľmi hodnotných, pronárodných periodík: *Nový Slováčok*, *Slovenský národ* (týždenník SNS), *Slovenské ozveny*, *Slovenské správy*, z českých najmä *Týdeník politika*. Asi najväčší vplyv dosiahol študentský týždenník *Zmena*, ktorý bol v roku 1992 najpopulárnejším politickým týždenníkom s nákladom 100 tis. ks. Je pochopiteľné, že takisto pocítil údery politickej i súdnej moci, ako aj „ruky demokratického trhu“, živil sa až do r. 2004. Aj tento otvorene písal o vplyvoch najmocnejších tohto sveta.^[13]

Z náboženských periodík možno spomenúť časopis Antona Seleckého M-Rosa, ktorý takisto Slovákov pred novou chobotnicou vystríhal už od 90. rokov. Existuje dodnes...

V 90. rokoch treba vyzdvihnúť denník *Slovenská republika* (1993 – 2000), ktorý viedol známy novinár z r. 1968, Ján Smolec. Denník bol vrcholom vtedajšej slovenskej žurnalistiky – čo autorského zloženia, rubriík, tém i aktuálnosti, zachytenia pulzu doby. No a keďže prinášal aj články pozitívne k prvej SR a slovenskej štátnosti vôbec, a naopak kritické k EÚ a globalistickým štruktúram – musel po nástupe Dzurindovej vlády zaniknúť. (Odvtedy sa iný proslovenský denník vytvoriť nepodarilo)^[14]. Slovenskú vlajku v kritickom čase pozdvihol časopis *Kultúra* (Teodor Križka, Július Binder), ktorý vychádzal 25 rokov a takisto prinášal informácie o pozadí a cieľoch EÚ. Tak napr. v predvečer vstupu do EÚ, 2003, priniesol štúdiu prof. M. S. Ďuricu o genéze slobodomurárstva, kde o. i. konštatuje, že „*myšlienka Spojených štátov európskych je myšlienka slobodomurárska*“.^[15]

EÚ a postoj slovenskej cirkvi

S vyše dvadsaťročným odstupom po vstupe do liberálnej EÚ stojí za to pohliadnuť aj do základného dokumentu slovenskej RKC, spomenutého *Pastierskeho listu biskupov Slovenska o európskej integrácii*, ktorý bol vydaný 15. septembra 2002 na sviatok Sedembolestnej Panny Márie, a v knižnom vydaní má 50 strán. Ak si odmyslíme rozvláčnosť a málozrozumiteľnosť pastierskych listov po roku 1990, (spôsobenú spravidla obavami z útokov médií, z možných konfrontácií), ako aj to, že väčšinu rozsahu v ňom zaberajú citácie z Písma a pápežských encyklík, môžeme nájsť aj niekoľko záchytných bodov pri našej téme. Na jednej strane biskupi priznali odvrátené stránky, napr. že v Európe sa problematizujú základné hodnoty ľudského života a morálky, tiež aké je posledné smerovanie EÚ. („V poslednom čase prijal /EP – pozn. M. L/ rezolúcie presadzujúce homosexuálne partnerstvá, umelé potraty a iné postoje ponižujúce a ohrozujúce človeka“. Teda nastáva „rozklad jednoty v morálnych otázkach“. S obavou vraj hľadajú aj na „konzumný spôsob života, ktorý prevláda v mnohých krajinách EÚ, na relativizmus hodnôt“.[16] Takisto priznali, že v západnej Európe je „pestrá“ štruktúra spoločnosti, prisťahovalci z Ázie a Afriky, a medzi veriacimi dominuje islam. Kontakt s inými náboženstvami má však byť pre slovenských katolíkov „povzbudením na prehlbovanie vlastnej viery ... a zároveň výzvou sprostredkovať im vieru v Krista..“ Napokon pasáž zakončili sloganom z dielne liberálov, že „rozmanitosť je povolaná prispievať k vzájomnému obohateniu“.[17] EÚ podľa slovenských biskupov stojí na princípoch subsidiarity, solidarity, pričom „odstránenie hraníc a bariér vzájomnej hospodárskej spolupráce má prispieť k hospodárskemu rastu, ktorý je predpokladom zlepšenia životnej úrovne na európskom kontinente.“ K vstupu sa tak postavili kladne, bez podmienok, so zdôvodnením, že „zjednocujúca sa Európa je pre nás výzvou ako naplniť slobodu, ktorej sa nám dostalo po storočí vojen a útlaku totality“ a tiež, že „pre nás kresťanov je zjednocovanie Európy priestorom na angažovanie a presadzovanie spoločného dobra v spoločenskom živote. Naša viera sa nedá uchrániť izolovaním sa a uzatváraním... Európa potrebuje novú evanjelizáciu a my máme byť apoštolmi Kristovho učenia.“[18]

Horlivosť vtedajších politicko-cirkevných elít za vstup sa ukázala aj na verejnej diskusii 2. júna 2002 v UPC v Bratislave-Mlynskej doline. Konala sa za účasti troch biskupov a vyjednávača J. Figela. Banskobystrický biskup R. Baláž, evanjelický biskup J. Filo i J. Figel' sa v diskusii zhodli v tom, že „svoje pripojenie k EÚ máme využiť na jej evanjelizáciu“. Publicista Miloslav Dubec v recenzii podujatia v Kultúre napísal: „Predstavuje si snád' pán Figel', že Slováci budú obracať moslimov v mocných európskych štátoch? Alebo že budú obracať židov? ... Nuž, mám dojem, dôjde skôr k opačnému – EÚ pripraví o vieru aj mnohých našich veriacich.“[19]

Výstrahy exilu a politických väzňov

Osobitne chcem vyzdvihnúť slovenských exulantov. Napr. Jozef Kirschbaum, jedna z najväčších postáv slovenského exilu vôbec, hneď po svojom návrate v r. 1992 varoval pred USA. Ján Beliansky „prezradil“, že tzv. demokratické médiá na Západe slúžia len záujmom kapitálu, nie pravde. Ľudovít Rabina v r. 1998, v atmosfére predvstupového ošiaľu do EÚ a NATO, z Austrálie odkazoval krajanom: „Nesmieme sa spoliehať na pomoc z cudziny, a už vonkoncom nie na takú, akú nám určite ponúkne napr. NATO. Dnes pod rúškom demokracie sa predovšetkým pomáha nenásytnému medzinárodnému kapitalizmu.“[20]

Títo ľudia, ktorí zažili komunistické perzekúcie, však rovnako poznali aj perfídnosť Západu, pred ktorou naivných krajanov doma vystrihali. Imrich Sládkovič v roku 1995 napísal: „Prečo sa ponáhľame do súčasnej Európy, čo nám môže dať, keď je v morálnom úpadku? Máme sa integrovať do týchto pochybných hodnôt terajšej Európy? Naším prvoradým cieľom je ochrana duchovných hodnôt.“[21] Dr. Ján Sládkovič z Rakúska na margo hlásania potreby tzv. svetoobčianstva zas napísal: „Hlásanie svetoobčianstva je dláždenie cesty svetovému kapitálu a tak svetovláde určitej skupiny mocných.“[22] Za hrádzu proti valiacemu sa morálnemu bahnu tzv. svetovej kultúry odporúčal pestovať národovectvo, patriotizmus. Len tak sa zachová kresťanská kultúra i vlastná tvár v identite národa.[23]

Preukázateľne prvou politickou silou (stranou), ktorá bojovala za samostatné Slovensko, bolo Hnutie za oslobodenie Slovenska. Najprv pôsobilo v Nemecku, v r. 1989 prenieslo svoju činnosť na Slovensko. V jeho tlačovej tribúne *Slovenské správy* z roku 1996 v článku Milana Prašovského čítame ďalšiu, priam prorockú víziu: „20. storočie bolo storočím dvoch totalitných systémov, komunizmu a fašizmu. Teraz na prahu tretieho tisícročia sa pred nami rysuje ďalšia hrozba diktatúry, ktorej je potrebné čeliť za každú cenu. Tak ako odmietame marxizmus a fašizmus, musíme odmietať aj kozmopolitnú víziu otvorenej spoločnosti, ktorú nám ponúka slobodomurárska chobotnica.“[\[24\]](#)

Medzi veľikánov slovenského exilu, ktorý videl ďaleko dopredu, bezpochyby patrí aj publicista Andrej Brázda Jankovský (1915 – 2008). V prvej SR bol redaktorom časopisu *Nástup*. V 50. rokoch bol zatvorený, od r. 1968 v exile v Kanade. Po r. 1990 časopis obnovil. Už v r. 1994 upozorňoval na dôsledky odmietania našej prvej modernej štátnosti z r. 1939, na pošliapavanie národnej hrdosti, sebavedomia Slovákov: „Sme si dovolili kydať najprv na 14. marec, potom na ideu samostatnosti všeobecne ... Dali sme sa umlčať a už si aj sami plúvneme do tváre. Možno nás s takými plúvancami za kariku v nose dovedú do novej Európy. Ako raritu. Ako žalobu...“[\[25\]](#)

O dva roky sa v jednom zo svojich úvodníkov spýtal, „čo nás v ´novej Európe´ čaká, ako bude mať SR zabezpečené historické korene, náboženské tradície, hranice, ducha, svoju kultúru ... či my, alebo druhí budú rozhodovať o tom, čo sa bude kupovať na našich trhoch, vyučovať na našich školách, kto bude gazdovať v našich fabrikách, na našich poliach, v našich bankách, komu pôjdu zisky, kto bude bohatnúť a koho čaká ožobračovanie?“[\[26\]](#)

V časopise *Nástup* čítame tiež odhad ďalšieho vývoja z pera Rudolfa Baníka, že totiž „ak budú uplatnené ciele Maastrichtskej zmluvy, zrušia sa hranice, colnice, národné meny, padnú aj suverénne práva národov, hlavne však malých, ich vnútorná i zahraničná politika bude podriadená novému medzinárodnému subjektu, teda EÚ. Slovenský národ stratí to, za čo bojoval viac ako tisíc rokov – svoju suverenitu a štátnosť, ak vstúpi do únie.“[\[27\]](#)

Azda najdojemnejším z dobových varovaní bol otvorený list kanadského Slováka JUDr. Jána Zvala, rodáka z Topolčian. V predvečer 10. výročia zvrchovanosti SR, 16. júla 2002, napísal v Kanade list, ktorý priniesla Kultúra.[\[28\]](#) Treba dodať, že JUDr. Zvalo pochádzal z rodiny politického väzňa, pričom sám okúsil pomery v tzv. PTP[\[29\]](#). Vysvetlil, čo sa skrývalo za nenávisťou cudziny voči Mečiarovej vláde, prečo Západ a ním kontrolované médiá vykreslili a dodnes vykresľujú Mečiara ako „autokrata, diktátora a hulváta“. Podľa kanadského Slováka to bolo preto, „lebo Mečiarovci poslušne netancovali podľa západnej noty tak, ako teraz tancujú Dzurindovci a Čarnogurskovci“. Po páde Mečiara a príchode „demokratickej koalície“, (ktorej súčasťou boli aj bývalí komunisti z SDL), sa však hospodársko-sociálna situácia Slovenska prudko zhoršila. Zvalo mal vysvetlenie. „Situáciu hospodárskeho krachu, spolu s krachom morálnym, sociálnym a právnym, pripravovali západné imperialistické(!) štáty, najmä anglosaské, dlhé desaťročia. Používali na to všetky možné prostriedky. Ich cieľom bola porážka ´komunizmu´ a nastolenie kapitalizmu (tomuto výrazu sa veľmi vyhýbajú). Malo nasledovať zničenie socialistického hospodárstva, zdevastovanie krajín, psychické/morálne otrávenie obyvateľstva, zadlženie národov/krajín a konečne prevzatie týchto krajín[\[30\]](#) – národov pod úplnú kontrolu imperiálnych síl s následným koloniálnym vykorisťovaním a okrádaním (a brutalitou). Slovensko ešte nedosiahlo tento posledný stupeň, ale už je na úplnom pokraji. Dostane sa tam vtedy, keď sa za ním zatvoria brány EÚ a NATO.“ Ani jeho záverečná prognóza nevyznela optimistickjšie: „Ako nám Slovač neverila predtým, ani teraz nám neverí. Žiaľ, pravda sa Slovákov ukáže v plnej nahote neskôr...“ Takže prirodzene ostala otázka, ktorú Zvalo položil krajanom doma: „Slováci, načo sa tam tak zúfalo hrnieme? Za čím? Za blahobytom? Za hospodárskou prosperitou? Za peniazmi, za subvenciami? Milí krajanovia! Radšej si zájdite do niektorej púšte, tam uvidíte realistickejšiu fatamorgánu. ... Vy žiaľ realitu EÚ čoskoro spoznáte. Tá bude rovnako krutá, bolestivá a zničujúca ako je súčasná realita slávnej kapitalistickej transformácie...“ [\[31\]](#)

Záver

Ľudia, ktorí nás pred vývojom po r. 1990 a osobitne pred EÚ varovali, už nežijú. Len staré noviny a časopisy dosvedčujú ich prezieravé a múdre postoje. Okrem toho, dnes už neexistuje printové médium, kde by sa dalo o EÚ a jej pozadí otvorene a pravdivo publikovať. Posledný takýto časopis, Kultúra, zanikol v roku 2022. Keď dnes slová tých, čo nás kedysi varovali a vystríhali, čítame, môžeme sa im už len v duchu ukloniť a povedať: Škoda, že sme ich nepočúvali. A poučiť sa. Pripraviť sa na budúcnosť. Čo nás asi čaká? V EÚ sme po 20 rokoch zistili, že nemáme právo na sebestačnosť, obranyschopnosť, ba ani na to, aby sme si chránili hranice pre dovozom otrávených produktov. Cudzine slúžime ako zdroj lacnej pracovnej sily, odbytko ich prebytkov. Na našich najúrodnejších poliach si, priam ako v kolónii, stavajú ohyzdné plechové hangáre (tzv. logistické centrá), v rozmeroch a množstvách, aké nevidíme azda v žiadnom inom štáte Európy. Dobré vedia, že čím viac pôdneho fondu a vodných zdrojov nám zničia, o tom viac potravín budeme musieť v budúcnosti doviesť od nich. Samozrejme za ceny, ktoré nám určia. Ide však aj o manifestáciu cudzej nadradenosti, zvýraznenej neprehliadnutelnými cudzojazyčnými označeniami. A zároveň je to demonštrácia poníženia Slovenska a Slovákov... Jedným slovom, Slovensko je dnes Západu toľko ako rohož pod nohy. Nemáme právo ani na vlastnú históriu, čo ukázal už prípad prezidenta Dr. Tisu a martýrov slovenskej štátnosti, ktorí sú permanentne špinení a kriminalizovaní. Zato médiá i politici neustále vyzdvihujú tri desaťročia mŕtve „Československo“. Slovenčinu nahrádza angličtina. Ba už aj slovenské symboly, vlajka, a najmä dvojkríž, sa začínajú vytesňovať a kriminalizovať. Nad ministerstvom kultúry veje dúhová vlajka – symbol úchylnosti a výsmechu zdravého rozumu. Predpokladám, že po nástupe novej liberálnej vláde bude na stole zmena štátneho znaku, hymny, a potom odbúravanie slovenčiny. Liberálna ideológia ničí slovenský národ a jeho tradičné, kresťanské hodnoty.

Musíme sa teda rozhodnúť. Či ešte zabojujeme o prežitie Slovenska, alebo necháme jeho zvyšky definitívne odplávať. Verím, že ľudia sa ešte môžu spamätať. Ako vravia optimisti – kým nie je stratené všetko, nie je stratené nič. Bez osobných obetí, no predovšetkým bez pomoci Božej – a pomoci Patrónky Slovenska – to však určite nepôjde...

[1] Prečo vlastne stroskotal Kultúrny život. Nástup, č. 8, august 2002, s. 13-14.

[2] Politika je funkciou kultúry národa. Kultúra, č. 7, 2000, s. 15.

[3] Seminár integračný šok. Bratislava 10-11. septembra 1996. Bratislava 1996, s. 6 a n.

[4] ALNER, Juraj: Európa pre Slovákov, Slovensko pre Európu. Bratislava 1999, s. 13 a n.

[5] ALNER, Juraj: Európa pre Slovákov, s. 81.

[6] Politika je funkciou kultúry národa. Kultúra, č. 7, 2000, s. 15.

[7] Plagátik publikovaný v časopise Naše svedectvo, č. 2, 2003, s. 66.

[8] PAULOV, Ján: Naši budúci priatelia. Naše svedectvo, č. 1, 2003, s. 46-49.

[9] Rozhovor s M. Dzurindom. Naše Svedectvo, č. 3, 2003, s. 5-7.

[10] Jeho prvým dielom o pozadí novembrového diania bola knižka Analýza 17. listopadu 1989 (Praha 1990), ktorú, pod titulom Prevrat 1989 alebo história sa opakuje?, v slovenčine vydal M. Šavel v r. 1991.

- [11] Mátoha bolševizmu straší. Nový Slovák, 8. 6. 1993, s. 9.
- [12] Nahradíme federálne okovy európskymi? Hlas Slovenska, č. 29, 1992, s. 12.
- [13] Svetovláda slobodomurárov a iluminátov. Zmena, č. 32, 1992, s. 22-23 a nasledujúce čísla. Seriál článkov o cieľoch svetového slobodomurárstva uviedol citátom A. M. Rotschilda: „*Dajte mi kontrolu nad peniazmi a nebude hrať žiadnu úlohu, kto robí zákony*“. Menoval aj slovenských spolupracovníkov týchto síl. Viaceré články Zmeny vydal potom knižne Emil Kormúth v dielku „Svetovláda pre New Age?“ (Bratislava 1997).
- [14] Krátko, od apríla 1992 do januára 1993, vychádzal tiež pronárodný denník Koridor pod vedením Jerguša Ferka. Aj tu nachádzame viacero zaujímavých článkov, napr. rozhovor s historikom F. Vnukom o odvrátenej stránke štátu Izrael („Každému, čo jeho je“, 22. 4. 1992, s. 3) či stať „Superspekulant Soroš“ (13. 1. 1993, s. 4) a iné.
- [15] Slobodní murári, č. 5, 2003, s. 4, 14-15. Tiež napr. seriál článkov o G. Sorošovi preložený z britskej tlače pod názvom „Pravda o Sorošovi – profil megašpekulanta“ (Kultúra, č. 8, č. 9, 2000), USA a Nový svetový poriadok (Kultúra, č. 11, 2000), ďalej rozhovory s prof. M. S. Ďuricom (Očakávali od nás cestu neutrality), č. 20, 2001, s. 12-13; Desať rokov Maastrichtu. Čo všetko nevieme o EÚ (č. 5, 2002, s. 2); či Agresívna propaganda EÚ (č. 10, 2002, s. 4) a iné. Ďuricova štúdia potom vyšla v osobitnej knižke (Slobodní murári včera a dnes, Bratislava 2007).
- [16] Pastiersky list biskupov Slovenska o európskej integrácii. Bratislava 2002, s. 47.
- [17] Pastiersky list biskupov Slovenska o európskej integrácii, s. 20, s. 34-35.
- [18] Pastiersky list biskupov Slovenska o európskej integrácii, s. 47-48.
- [19] Miloslav Dubec: Ad: Kresťania majú byť v EÚ kvasom. Kultúra, č. 14-15, 2002, s. 24.
- [20] REPKA, Vladimír: Rozhovory z dialky. Martin 2000, s. 226.
- [21] Tribúna polemiky. Svedectvo, február 1995, s. 22.
- [22] Tribúna polemiky. Svedectvo, február 1995, s. 21.
- [23] Rozdeľuj a panuj alebo jednota-jednota? Svedectvo, december 1995, s. 2.
- [24] Nechceme už nijakú diktatúru. Slovenské správy, č. 5, 1996, s. 2.
- [25] Dnes sa nám mstí (aj našou vinou) premeškaná história. Nástup, č. 9, 1994, s. 1-2.
- [26] Ťažko bude účtovať zo zakopaných hrivien. Nástup, č. 10, 1996, s. 2.
- [27] Staneme sa znovu vazalmi? Nástup, č. 10, 1996, s. 8.
- [28] List kanadského Slováka rodákom, Kultúra, č. 16-17, 2002, s. 4.
- [29] Pomocné technické prápory – jednotky, do ktorých režim v 50. rokoch zaradľoval politicky nespoľahlivých brancov. Do rúk nesmeli dostať zbraň, ale bývali zaradľovaní na ťažké fyzické práce (bane, stavby a pod.).
- [30] Tieto tri slová zvýraznil dokonca veľkými tlačnými písmenami...

[31] List kanadského Slováka rodákom, Kultúra, č. 16-17, 2002, s. 4. Zvalo je takisto autorom knihy o pozadí 11. septembra 2001, pod názvom „Žalujem: Neslýchané odhalenie, 11. september 2001“ (Bratislava 2013) ako aj úvah a analýz – Kvadrátúra kruhu (Bratislava 2011).

Príspevok odznel v skrátenej verzii dňa 27. mája 2023 na konferencii Slovexit v Banskej Bystrici, ktorú usporiadala ĽS Naše Slovensko.

AUTOR: Martin Lacko

ZDROJ: ZSI Združenie slovenskej inteligencie